

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 938/2020
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 558/19 од 01.10.2019. године и Кж3 3/20 од 20.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 558/19 од 01.10.2019. године и Кж3 3/20 од 20.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 90/18 од 14.01.2019. године, поред осталих, окривљени АА, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио продужено кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, док су на основу члана 258. ЗКП, оштећени Центар за рециклажу А.Д. Београд, „Србија шуме“ Београд – ШГ „Тимочке шуме“ Бољевац, „Гракон“ Зајечар, ЕД „Југоисток“ ДОО Ниш, „Електротимок“ Зајечар ради оставривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 558/19 од 01.10.2019. године, делимичним усвајањем жалбе ОЈТ у Зајечару, преиначена је првостепена пресуда, између осталог и у односу на окривљеног АА, па је исти оглашен кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 2 године.

Истом пресудом, поред осталих, окривљени АА је обавезан да Апелационом суду у Нишу плати судски паушал у износу од 5.000,00, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде на означени рачун суда, као и трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини одлучити првостепени суд посебним решењем.

У преосталом делу, и то у односу на другог окривљеног, жалба ОЈТ у Зајечару, одбијена је као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж3 3/20 од 20.02.2020. године, између осталих, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Апелационог суда у Нишу Кж1 558/19 од 01.10.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Станојевић због повреда закона из члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП и због битних повреда одредаба кривичног поступка 438. став 1. тачка 1), 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд одреди да се извршење правноснажне другостепене пресуде одложи, те да утврди да је поднети захтев основан, јер је повређен закон на штету окривљеног АА и преиначи другостепену пресуду и пресуду донету у трећем степену и окривљеног АА, ослободи од оптужбе за кривично дело за које је оглашен кривим и осуђен или да укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА, указујући у поднетом захтеву на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истиче да у изреци другостепене пресуде нису описане радње сваког од саизвршилаца, као ни радње које се односе на јединствени умишљај и какав су договор окривљени постигли.

Кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) Кривичног законика чини учинилац дела крађе (члан 203.), ако је крађа извршена одбијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

Кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика чини лице које туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Из законског описа бића кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. Кривичног законика произилази да ово кривично дело, које представља посебан квалификовани облик крађе, чини лице које кривично дело крађа из члана 203. Кривичног законика изврши под неком од квалификаторних околности предвиђених у тачкама од 1) до б) наведеног члана, конкретно, тачком 1) - ако је крађа извршена обијањем или проваљивањем затворених зграда, станова, соба, каса, ормана или других затворених простора или савлађивањем механичких, електронских или других већих препрека.

Имајући у виду наведено, у конкретном случају, по становишту Врховног касационог суда, из чињеничног описа кривичног дела, утврђеног у изреци пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 558/19 од 01.10.2019. године у ставу 2. под а и б, која је у свему потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу Кж3 3/20 од 20.02.2020. године произилазе сва битна законска обележја продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и 61. Кривичног законика за које је окривљени АА у овом кривичном поступку оптужен и правноснажно оглашен кривим. Ово са разлога јер је, према чињеничном опису дела, окривљени заједно са још једним лицем, у урачунљивом стању, заједнички и по договору, у два наврата, у временском периоду од 31.10.2011. године до 11.12.2011. године, са јединственим умишљајем и јединственим местом извршења дела, обијањем затвореног простора, у намери да њиховим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, на начин описан у ставу 2 под а и б изреке другостепене пресуде, одузео туђе покретне ствари ближе описане у наведеном делу изреке, укупне вредности 167.875,00 динара, које су продали НН лицу и добијени новац поделили, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

Наиме, из изреке другостепене пресуде, јасно произилази да је окривљени АА, заједно са окривљеним ББ, по претходном договору, учествовао у извршењу кривичног дела за које је оглашен кривим и осуђен другостепеном пресудом, на начин описан у изреци пресуде (став 2. под а и б), те да је учествовао и у подели новца добијеног продајом одузетих ствари, дакле да је поступао као саизвршилац, у смислу члана 33. Кривичног законика.

Такође, по оцени Врховног касационог суда, предузимање међусобно повезаних радњи описаних у изреци пресуде, јасно показује да је између окривљених постојала сагласност и договор да дела врше заједно и да су свесни да активно учествују у извршењу радњи кривичног дела са другим лицем. Стога, не стоји навод захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да у изреци другостепене пресуде нису описане радње сваког од саизвршилаца, које су извршене са јединственим умишљајем и по претходном договору. Надаље, по оцени овог суда, између радњи окривљеног, у овом конкретном случају, постоји временски континуитет који чини једну целину, због постојања околности - истоврсност предмета дела, јединство места и умишљаја, из члана 61. Кривичног законика.

Како, дакле, чињенични опис кривичног дела у изреци другостепене пресуде у ставу 2. под а и б, садржи све елементе продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, за које је окривљени АА, оглашен кривим и осуђен, то Врховни касациони суд налази да доношењем побијаних правноснажних пресуда није повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, а на шта се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да се прекорачење оптужбе у конкретном случају састоји у томе што је као саизвршилац у извршењу кривичних дела означено НН лице уместо окривљеног ВВ.

Како се разлика на коју указује бранилац, у погледу додавања НН лица, не односи на окривљеног АА, већ на окривљеног ББ, то Врховни касациони суд истакнуту повреду поступка није разматрао.

Осталим наводима поднетог захтева бранилац окривљеног указује да у образложењу побијаних пресуда нису наведени разлози о битним чињеницама, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те надаље, оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама и оцену изведених доказа (члан 440. ЗКП).

Такође, бранилац окривљеног у захтеву полемише са чињеницама које су цењене приликом доношења одлуке нижестепених судова везано за кривичну санкцију и оспорава закључак суда у погледу сврхе кажњавања у конкретном случају, што по налажењу Врховног касационог суда, представља повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде закона из чланова 440. и 441. став 1. ЗКП, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену истакнутих повреда закона из члана 439. тачка 2) и 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП и битних повреда одредаба кривичног поступка 438. став 1. тачка 1), 4), 7), 8) и 10) и став 2. тачка 1) ЗКП, које је бранилац такође навео као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, обзиром да наведене повреде закона и поступка нису образложене нити произилазе из садржине захтева.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић